

POOMHAI BÓH

ČASOPIS EVANGELSKICH SERBOŮ

1. číslo

Budyšin, decembr 1951

Lětnik 9

Bibliske rozpominanje

1. Tim. 1, 15.

To je zawěsće wěrnó a jara dostojne słowo, zo Chrystus Jezus je do swěta přišoł, hrěšnikow zbóžnych sčinić!

Zaso smy nowe cyrkwinske lěto nastupili. Wono nam njecha, kaž přirodne lěto, na přenim městnje te rjane skutki Bože w stwórbje před woči stajić, ale nam powěda wo tych wulkich skutkach, kotrež je Bóh činić k našej zbóžnosći. Zbóžnosć wšak je za kóždu dušu to najwažniše. Sy-li zbóžny čłowjek, potom či wšo horjo a wša zachodnosć žiwjenja, wšo njezbože a wša njeprawdosć swěta njemóžeja nutřkownu móc zlemić abo nutřkowny měr wzać. Ale kak so stanješ zbóžny? To běše hižo młodemu Lutheraj najwažniša starosć. Kak mało so džensa ludžo, wosebje młodzi, wo to prócuja! Pawoł swojemu młodemu přećelej Timotheaj piše: To je zawěsće wěrnó a jara dostojne słowo, zo Chrystus Jezus je do swěta přišoł, hrěšnikow zbóžnych sčinić. Chrystus je to dokonjał ze swojej njebieskej lubosću, kotraž tež w najhlubje padnjnym čłowjeku hišće widžeše poslednje slědy Božej podobnosće. Bóh běše w Chrystus, a zjedna swět sam ze sobu a nje-přicpě jim jich hrěchi.

Zhubjene džěci

Chryst je na swěće,

Wjesel, wjesel so, křesćanstwo!

Tuž je cyły adwentski a hodowny čas wěrjacym čas, w kotrymž so wjeselimy hlubokosće a bohatstwa Božej hnady. Naša hluboka škoda wšak je hrěch, wotpad wot Boha, žórła žiwjenja. Naše žadosće běchu nam wažniše hač Boža wola. Ludžo so čłowjekow bóle boja hač Boha; woni mjenja, zo su mócnarjam tutoho swěta wjace poslušnosće winowaci hač Bohu. Ale swjate pismo nam praji: Njestrachujće so tych, kiž čělo zabija a potom ničo wjace činić njemóža. Bojće pak so toho,

kotryž, hdyž je morił, tež móc ma čisnyć do hele. To je Bóh, najmócniši. Toho so ludžo husto dosć njeboja. Bóh pak je zdobom tež najsmilniši.

Swět leži w złym. Kajka hida a kajke njepopřeće knježitej mjez čłowjekami, kiž dyrba so tola čuć jako džěci samsneho njebieskeho Wótca a bratia a sotry mjez sobu! A kajke hroznosće a surowosće sebi mjez sobu wopokazuja! Tohdla tež mjez nimi njeměr a njespokojnosć knježitej a stajnje strach wójny. Kak nuzny je jow Zbóžnik! Wón nam přiwoła: Wukńće wote mnje!

Chrystus je nam wot Boha pósłany k mudrosći; přetož to je prawa mudrosć. Boha so boječ, jeho lubować a so jemu dowěrić. Wón je nam wot Boha tež daty k prawdosći; přetož přez njeho dóstanjemy prawdosć, kotraž před Bohom plaći. Wón je nam wot Boha daty k swjećenju; wón samlutki dawa či móc, tež najhlubše zaplećenje do hrěcha přewinyć. Wón je či daty tež k wumóženju wot wšeho złeho, štož móže će tyšić na zemi. —

Hrěšnikow zbóžnych činić, móžeš sej nadobniši skutk myslić? Što sebi tola hewak ludžo na to wjedža, hdyž zakonje stwórbje wuslědža a do swojeje služby stajeja abo patenty wunamakaja, a stroje abo mašiny twarja, kotrež čłowjekej žiwjenje wo wjele wólóža! A što su lěkarjo wšo namakali za strowosć čłowjestwa! Ale što je to wšo porno tomu, štož je Chrystus činić?! Hdžež je wodaće hrěchow, tam je tež žiwjenje a zbóžnosć! Slawny stawiznar Leopold von Ranke raz praji: Jenož jedyn postup mamy w stawiznach, a to je zastup křesćanstwa do stawiznow. Křesćanstwo je čłowjestwu ćoplu wutrobu darilo, klasiski starý wěk běše jenož zymna rjanosć. Pycha a rjanosć njemóžetej čłowjeka wutorhnyć ze zatamanstwa winy a wotročstwa hrěcha. Ale njeje w žanym druhim zbóžnosć, tež njeje žane druge mjeno pod njebjom čłowjekam date, w kotrymž móhli zbóžni być, chiba mjeno Chrystusowe. Wón nam mócnje dawa to, zo chcemy, a to, zo čini my po tym dobrym spodobanju. Tuž zapřimni wěčne žiwjenje, ke kotremuž sy tež powołany! Kř.

Adwent

Nětk durje, wrota, wotewrće, k wam přichadža Knjez krasnosće; wón z kralom wšěch je kralestwow a Zbóžnik chudych hrěšnikow; wón skića zbože, žiwjenje. Tuž z wjeselosću wyskajće: Budž chwaleny mój Bóh, mój Wótčec bohaty!

(Spěwarske čo. 8.)

spěwa nabožna wosada w našich Božich domach, a naš farar připowěda nam: „Hlej, twój kral přindže k tebi!“ (Mat. 21, 5.)

Haj, luby, swjaty adwentski čas je zaso tu.

Adwent, to rěka přichad. Přihotujemy so na přichad Knjeza, na hody. To wězo njewoznamjenja, zo nětko, do hód, Chrystus njeje mjez nami. Sam nam tola praji: „Hlej, ja sym pola was wšitke dny, hač do skónčenja toho swěta!“ (Mat. 28, 20.) Ale k hodam swjećimy tón džeń, hdyž nam Bóh swojeho lubeho Syna pósła, zo by wón naše hrěchi na so wzał a nas, tych hrěšnikow, wumóhli. To je najwjetši skutk Bo-

žeje lubosće. A tutón dar Boha, tutón přichad Chrysta, to je tak wulka wěc, zo je nam woprawdže jara trěbne, zo bychmy so na to prawje přihotowali.

Wěm, zo so wšityc na hody přihotujeće. Tu so pječe, tu so kupuje. Mačerki maja ruce po nej dźěla. Džěci same chowaja někajke maikje překwapjenje před staršimaj a cyłe tydženje do hód čakaja njesćerpliwje na hodowne wobradženje. To je pěkný naložk, zo ludžo na tutym dnju křesćanskeje lubosće někajke dariki z lubosće mjez sobu wuměnjeja. A tajke přihoty su zawěsće radostne. Ale to njesmě hłowna wěc być! Najważniše je to nutřkowne, to dušine dožiwenje swjateje nocy a runje tak ważne je to nutřkowne přihotowanje na tutón přichad Knjeza.

A tohodla je swjaty adwentny čas tež čichi čas, k rozpominanju hnujacy čas. Dyrbimy sej wulkosć toho swjedženja w jeho cyłej ważnosći wuwědomjować. Bóh pōsće nam swjateho Syna, zo by wón, tón čisty, tuta bytosć bjez winy a hrěchow, naše hrěchi na so wzał, te hrěchi, za kotrež poprawom wěčnu smjerc a zatamanstwo zaslužujemy. Přez swoju njewinowatu smjerc wumůže tutón woprawdžiti Zbōžnik nas a daruje nam za to wěčne žiwjenje. A kak wón přichadza na tutón swět? Nic z wulkej sławu, njenarodži so w někajkim bohatym palasće, wokoło jeho kolebki njesteja ministrojo, diplomaća a zapōslancy, jeho narod so njewozjewja z hobsrkej haru wulkim masam. Ale kak chuduški přichadza Boži Syn na swět: w někajkej hródzi jako syn jednoreho česle a jednoreje knježny, leži w žlobje, a wo-

koło njeho steja chudzi pastyrjo. Jim je tu wjeso!u powěsć wšak sam Bóh přez swjateho jandžela wozjewi.

Wo wšem tym rozpominajće, lubi bratřa a sotry, a přemyslće, k čemu was wšitko to zawjazuje! Přihotujće puć Knjezej! Přihotujće so na tón wulki swjaty dzeň: Přińdže kral kralow! Wotewrće jemu durje a wrota! Přihotujće so! Rjedźće a zdebće nic jenož swoje stwy, ale hłownje swoje wutroby. Wotpoložće wšitke swoje hrěchi, wobroćće so, dźiće do sebje! Potom budže pola was wěčny adwent.

A hišće słowčko wam, lubi starši. Přihotujće tež a hłownje swoje džěci! Je to waša wot Boha dowěrjena winowatosć! Myslički wašich džěci zajimujate runje w džensnišej dobje přejara swětne wěcy, a dary, kotrež maja hody dostać, steja pola wjetšiny z nich w předku. Wujasńće jim to, nannojo a mačerje, zo to njeje hłowna wěc! Přihotujće wutroby wa-

šich džěci na přichad lubeho Zbōžnika! Waše džěci njesu přemate a njezrale k tomu. Powědajće jim wo lubosći Boha a Zbōžnika! Sto je lubosć, to wě tež dospołnje male džěci. A hdyž to snano tež njewě, da to zawěsće čuje.

A hdyž wječor po dźěle doma wokoło blida sedziće, na blidže snano adwentska swěčka a zelene jědlowe hałžki, to zaspěwajće hromadže z cyteje wutroby:

Přińdž, Jezu, luby Zbōžniko, či wotewrjeju wrota so!

Ach, pōj ze swjatej miłosću a zjew nam swoju dobrotu! Twój swjaty Duch njech dowjedže nas do wěčneje zbōžnosće.

Budž tebi samemu česć, chwalba tam a tu!

Bóh požohnuj wam tutu adwentnu dobu! Hamjeň!

H. Härtel.

Přispomnjenje redakcije:

Hodownej wobrazaj je swojemu nastawkej stud. phil. Härtel-Praski sam namolował.

Boža nóc w Rudnych horach

Před džesac lětami dyrbjach swoje přenje hody w Rudnych horach swječić. Haj, dyrbjach! Přetož njeběch tehdom po swjatej woli tam horjeka. Moje městno bě poprawom w Serbach, a radšo bych chcył serbsku Božu nóc sobu swječić. Tehdomniše statne a cyrkwinske knjejestwo pak bě hi-nak chcyło. Tola mjelčmy džensa wo njeprawdže zaštych časow! Sedzjach nětk tam 800 m wysoko a čujach so w Božimaj rukomaj, nic w čłowskimaj. Wšako bě to tež zajimawe a dobra šula za mnje po Božej woli, za wěsty čas w drugej krajiny z fararjom być.

Hody so přibližowachu. Wysoki sněh dawno holu a rolu přikrywaše. Haj wšak, wows w snopach hišće wonkach steješe abo — lěpje — ležeše, zatłóčeny wot sněhowinow, a běrny rola hišće we sebi chowaše; přetož hižom wosrjedz oktobra bě so započalo sněh hić, a žně, kotež tam horjeka tak a tak jara wjele pozdžišo maja hać pola nas, běchu wosebje pozdže. Ale tajke něšto je horak zwučene. Haj wšak, štóž chce tam horjeka z burom być, tón dyrbi być tam tež narodženy. Za našich serbskich burow njeby to nič bylo!

Na jedne so w Rudnych horach wosebje wusteja, mjenujce na to, na lubozne, šwarne wašnje adwent a hody swječić. K tomu słuša wjele, wjele swěčkow. Tehdom we wójnskim času běchu wóskowe swěčki žadne. Ale za adwent a hody běchu sebi jich něšto nalutowali. A hdyž za hodownej štomaj w Božim domje wosadnych wo swěčki prošachmy, dostachmy telko, zo móžachmy někotre razy štomaj zaswěčić. A dale sebi natwarjachu w domach swój hodowny kućik z wjele podobami a postawami z bibliskich stawiznow. Na blidže steješe hodowna pyramida, z wjercha wisaše drohotny wurězbowany swěčnik. K tomu sebi zanošowachu nam znate a

tež njeznate hodowne a adwentske spěwy. Haj wšak, wěmy, zo adwentske a hodowne naložki same hišće adwent a hody njewučinjeja. Wone su jenož wobrazowy wobluč. Najwažniše pak je wobraz sam, to rěka adwentska a hodowna powěsć, zo je Chrystus Jezus přišoł, hěšnikow zbóžnych činić. A tuta powěsć njewotwisuje wot zwonkowych wašnjow. To smy runje wonka we wójnje nazhonili. A tola móže rjany wobluč k tomu dopomhać, zo wobraz bóle skutkuje. Tohodla lubuju tak jara tute rudnohórske naložki. Sym tam horjeka wjele wosadnych namakał, kotrymž bě runje tute bohate adwentske a hodowne wašnje pučnik a pomoc k woprawnemu hodownemu wjeselu. —

Ale wo Božej nocy chcych pisac. Jako zhonich, zo woni tam patoržicu wječor žaneje Božeje nocy jako něšpor (Christvesper) — kaž pola nas wšudžom — nimaja, ale za to božonócnu Božu mšu (Christmette) Boži dzeń rano w 5 hodž., woprašach so: „Stó da rano tak zahe kemši přińdže, wosebje hdyž je swjaty dzeń!“ Wotmołwichu mi: „Knjez fararjo, wy budžeće widžeć!“ A ja widžach, zo woprawdže rano w 5 hodž. běše cyle městačko po puču. Cyrkej bě wulka, nimale tak wulka kaž Hodžijska. Božu nóc pak njebě dosć městnow. Boži dom bě přepjelny. To drje je pola nas tež w městach. Ale přemysluje sebi, to rano w 5 hodž.! Byšće wy to chcyli, Boži dzeń rano w 3 hodž. stanyć a potom snano hodžinu do cyrkwy běžeć? Wězo bě někotry kemši, kiž hewak cyle lěto njechodžeše. Tajkich — kaž wšudžom — tam tež mějachmy! A jim rěkachu „Mettenchristen“. To žana rjana chwalba njebě!

Nětko slušaja pak do prawych rudnohórskich hodow jandželojo a hórnicu. My jich z wobrazow znajemy. Boža nóc tam w mojej prjedawšej wosadže bě prawa Boža služba bjez hry. Bě pak wašnje, zo při spěwanju kěrluška „So hałžka zazeleni“ džěci w jandželkej drasće přez Boži dom čehnjachu. Z wosebitej sensaciju pak běchu hórnicu. Mějachmy tam we wosadže towarstwo „Bergknappen - Brüderschaft“, kotrež stare hórnicke wašnja haješe. K tomu slušaje tež to, zo Božu nóc rano hižom w 4 hodž. z hercami w drasće

starych hórnicow přez město čehnjachu, a po zazwonjenju na faru po fararja džěchu, kiž dyrbyeše na čole swjatočnje sobu do Božeho domu čahnyć, hdžež dwaj jeho přewodžeštaj hač do kapalnje. A tež po kemšach dowjedžeču hórnicu duchowneho z hudžbu zaso domoj.

Ja sebi myslach, zo nětko trjeba njebudže, dopotinja hłowne kemše měć. Zaso so mylach. Tež w 9 hodž. bě cyrkej poła.

Minakałski farar Prawosław Kordina

Najskerje je Kordina 28. 9. 1852 z Čěskeje přez Krkonoše (Riesengebirge) do Wróclawja čeknył a bu hižo njedzelu Rogate 1854 přez superintendenta Kubicu (běše tež Serb) we Wojerecach jako archidiakonus zapokazany. Kordina bu tak naslědnik archidiakonusa Pjecha, kotryž bě w zastojnstwje we Wojerecach wumřel. Sym nětko hakle stary zešiwk Kordiny namakał, z kotrehož widžiš, kak wjele zastojnskeho džěla je wón we Wojerecach měl. Tak dyrbyeše na přikład archidiakonus hromadže z diakonusom (třećim duchownym) hišće Bluń sobu zastarać. Kajke daloce puče to běchu! A tehdom hišće njebě žana železnica wot Wojerec do Blunja. Tak měješe Kordina husto puče přez 20 km w lěće a w zymje. A tež hewak běše službow dosć. We Wojerowskej cyrkwi běše rańša Boža služba, potom němska spowědž, němske hłowne kemše, serbske hłowne kemše, serbska spowědž, serbski nyšpor a němski nyšpor a k tomu hišće kemše w Blunju. Kordinu jara „swjatočnje“ při zapokazanju powitachu, ale krótko po tym so wukopa, zo běše archidiakonats cyle njeprihódne bydlenje. Njestrowe a stuchle rumnosće běchu cyle přetrjebane. Kordina to tež skorži raz wyšnosći w Lěhnicy. Při zapokazanju su znajmjeńša faru z brězami rjenje wudebili. Na tutym dnju bě tež nan Kordiny, mlynk z Chwalkowic w Čěskej pódlu; je to tola znamjo, zo je derje zrozumił, čohodla jeho syn do ewangelskeje cyrkwy přestupi. Dale tam sobu skutkowachu farar Łahoda z Chołma, duchowny Hadank z Parcowa a diakonus Kopf z Wojerec. We Wojerecach je Kordina wot 1854 hač do 1861 wostał. Prof. Frinta pisa, zo dyrbyeše Kordina raz na Imišowe namołwjenje w Hodžiju na misioniski swjedže-

Tajka bě Boža nóc w Rudnych horach. Wosadni na wšěm z čělom a z dušu wisaja. Runje w hodownym času so wosebje rad na swoje skutkowanje tam horjeka dopominam. Sym w tych lětach — dziwajo na přičinu swjeho přebywanja w Rudnych horach — wěrnosć bibliskeho hrona nazhonil: „Čłowjekojo su zlé zo mnu myslili, ale Bóh je zo mnu derje myslil!“ La.

nju přédować. Tute přédowanje je so we Wojerecach pola Kulmana čišćalo: Missionstwo Knjezowe džělo. Přédowanje na serbskim misioniskim swjedženju w Hodžiju na Jana 1861 „džeržane“. Kordina bu pak hižom w lěće 1860 přez hrabju Curt von Einsiedel do Minakała jako farar powołany a hižo njedzelu Septuagesima 1861 w Minakale zapokazany. Potajkim nimam za móžne, zo je hrabja von Einsiedel Kordinowe přédowanje w Hodžiju slyšawši tajki wulki začisć měl, zo je K. do Minakała powołał. Znajmjeńša je von Einsiedel Kordinu přez Imišowe posrědkowanje zeznał. Imiš běše tehdom móhrjec serbski superintendent tež bjez tutoho mjena. Imiš je Kordinu sej přeco jako sprawného přecela wažil. Po Kordinowej smjerći je tež wudowje a džěcom ze skutkom a z radu pomhał. Tehdom su husto wot Wojerec hač do Minakała kemšerjo přišli, běželi — a starych na wozykach wozachu přez 40 km! — jenož, zo bychu Kordinowe přédowanje slyšeli. Ludžo prajachu, zo běše wón z wuběrnym předarjom. Škoda, zo je so jenož mało zachowało z jeho přédowanjow. Jenož to, štož je so čišćalo, je wostało: Rěč na pokutnym pjatku. 26. februara 1869, w Minakale při pohrjebje hajnika, knjeza Roberta Manki, kiž bu na Psowjanskich mjezach dzeń 21. februara skónčowany namakany, „džeržane“, a potom „Njewupańce z wašeho twjerdeho hroda. Napominafske słowo w času nadpada a zawjedženja Irwingianow, přédował 2. njed po swjatej Trojicy 1878 w Minakałskim Božim domje“. Sekta Irwingianow je tehdom w Minakałskej wosadže najskerje we Wjeselu, přiwisowariow namakała, tak zo zda so Kordinje nuzne, přeciwo Irwingianam přédować. Jeho

dopokazy su však chětro slabe a njemóža mjě předswědčić. Za Kordinu je však něšto druge važniše: Wón běše muž praktiskeho džěla, poľny energie a zmužitósće. Dokelž wón swoje zasady raznje zastupowaše, měješe tež dosć přeciwnikow, kaž to z procesowych aktow hišće widzimy. Mě-

ješe čěže z patronom, ze šulu a z kantorom. To jenož jako dopokaz, zo prjedawše časy tež njesu přec chwalobne byće. Hdyž je tež Kordinowy row zabyty a jeho přědowanja tež, widzomne znamjo jeho džěla je wostało: Łupjanska cyrkej. Wo tym chcemy přichodnje syšćeć. Bž.

Pokuta před 12 000 ludźimi w Koblicach pola Hodźija

(Skónčenje)

Tež Kobličanskemu mordarjej je so to stało. Dachu jemu k tomu w jastwje oosć chwile. Po času jemu switaše. — A nětko přinđže na njeho njesměrna, najbolostniša rozkošose. Njehodži so wopisać, što je za jastwowymi durjemi wutraš, što je žalósću a plakať, kak je ze swóym čolom dyřil wo jastwowu sećnu. Bolostnišo njemóže w žanej heli być!

Sud zasudži jeho k smjerći. To však bě wočakować, a to tež rozkaľaly mordar hnať njewočakowaše. Wón chcyše wumřěć.

Wotprawjenje sta so w starych časach zjawnje na šibjeńcy, a sta so ze wšelakimi wulkimi čwilemi, kotraž so po čězkości njeskutka postajichu. Nanowy a maćerny mordar měješe najhórše chostanje wočakować. — Džensa myslimy wo tym hinak! Hdyž tež džensniši staw hišće njemóže bjez smjertneho chłostanja być, so tola smjertne chłostanje njetrjebawši njeporučuje, ale po možnosći spěšnej a nic w zjawnosći so wukonja.

W Stoľpnjanskim jastwje je zlóstnika jeho serbski farar z Hodźija wopytaľ. Hdyž je tam widzał jeho wěrnú wulku rozkaľosć, je so wo njeho staraľ. Je so z nim modliľ, je jeho pokazal na wěčnu miosć Božu, kotraž našeho Zbóžnika dla kóždemu hrěšnikej, kotremuž je jeho hrěcha wutrobnje žel, tež najwjetši hrěch wodawa. — To je mordar činiľ, je so cyle poručil do Božeje miłosće z najželnosćiwjšej wutrobu. A njemysleše na ničo drugeho wjace, hač na to, zo by swój žalostny njeskutk trochu zarunaľ z tym, zo chce nětko čerpić, štož so jemu jako chłostanje napoľoži. Wěmy to wot Hodźijskeho fararja Wićaza. Wón je jemu serbske spěwarske sobu do jastwa přinjesľ a je jeho pohrjebaľ z kěrlušom, kiž tež w nowych ewangelskich spěwarskich a to pod čisłom 701 steji:

Štož čerpju, to sym zaslužil,

Što morkotaš, o duša?

Zle sym kaž wodu do so piľ, Mi hórki keluch sľuša.

Bjez čerpjenja być njemóža Mjez tutym zemskim ludom Či, kiž kaž ja so womaža Z wšelkim hrěšnym bludom.

Rozkaľaly mordar chcyše potajkim swój njeskutk wotpokućić z tym, zo chcyše před wšitkimi ludźimi na zjawnej šibjeńcy wšitke čwile pokojnje wutraš. To tež je, a z toho móžemy drje sudzić, zo bě jeho rozkaľosć sprawna.

Čwile však běchu žalostnel!

Dowjedžechu jeho zaso do Koblic na město jeho njeskutka a wotprawichu jeho tam.

Sta so to nimale lěto pozdžišo, na dnju Pawoľa wobroćenja, 25. wulkeho rózka, hdyž serbske

džěci ptači kwas swjeća. Telko ludzi so cyle wěšće ženje wjace w Koblicach zešto njeje, kaž tehdy. Ze wšěch stron z hromadami přichwatachu, zo bychy to widzeli. Naliči so přez 12 000 přihladowarjow. Před nimi je wbohi hrěšnik Jakub Ryćer swój njeskutk zjawnje wotpokućil. — Wón so toho njeje wzdaľ, kaž rubježne pasmo, kiž je poslednju swětowu wójnu zawinowaľ. Wón je swoju winu na so wzal a ju wotpokućil.

Poľožichu jeho na krawjacu kožu a na njej wlečichu jeho na šibjeńcu. Potom jeho ze žehliwymi klěšćemi šcipachu. Hdyž běše so to stało, jeho kosće na koľo łamachu, doniž njeběše pod njemšěrnymi bolosćemi wudychaľ.

To je přetraľ, njewustawajce Boha prošo wo pomoc a wo wodaće.

Jakub Ryćer chcyše, zo bychy přihladowarjo jeho wumřěć widželi jako pokutneho, ponižneho a wěrjaceho hrěšnika.

To je so stało.

Snano je jeho wumřěće někotrychžkuliz z tych 12 000 přihladowarjow ze žohnowanjom byľo. A snano je čert, kiž chcyše jeho zničić, tola přehraľ! O W.

Wjesno-cyrkwinski zjězd

Zo je cyrkwinske žiwjenje we wšelakim nastupanju na wsach hinaše hač w městach, to je wěste. Hižo dlěši čas mamy toho dla w našej ewangelskej cyrkwi tak mjenowane wjesno-cyrkwinske hibanje, za kotraž so tež my Serbja zajimujemy, dokelž su naše serbske wosady skoro wšitke wjesne. W oktobru zeńdžechu so fararjo ze wšěch krajnych cyrkwjow našeje republiki w Ilsenburku w Smolinach (Harz); tež naše serbske wosady běchu zastupjene.

Naše wsy, tež naše serbske, njesu wjace tajke kaž před 15, 30 lětami abo hišće přjedy. Wosebje w poslednich lětach je so wšelake přeměňalo. To wězo tež na cyrkwinske žiwjenje skutkuje. Wo wšitkich problemach, kiž z toho wurostu, so w Ilsenburku rozrěčowaše. Při tym so wosebje na wuznam „cyrkwinskih skutkow“ za wjes pokazowaše. „Cyrkwinske skutki“ su muske džělo, žónska služba a mloda wosada. Tute cyrkwinske skutki běchu

tež swojich zastupnikow posľali, kotřiž wažnosć tutoho wosebiteho džěla na mužach, žonach a na mlodzinje tež we wjesnych wosadach wuzběhowachu.

Hdyž so snano někotry swěrný stary Serb dziwajo praji: „Tajke tola w prjedawšich časach njebě, a to tehdom tež džěše!“, tak ma sebi rozpominać, zo přjedy hinaše časy běchu, w kotrychž cyla atmosfera wosebje na wsach křescánska běše. Tomu pak džensa wjace tak njeje! Džensa je wažne, zo so tež w našich maľych serbskich wosadach hdys a hdys mužojo, žony a mlodzi ludžo zetkaja a so zaběraja z prašenjami, kotraž jich wosebje nastupaju. Najwažniše pak je, zo so wšitcy zaso zjednočaja na kemšach njedželu dopoľdnja. Přetož Boža služba w Božim domje je a wostanje hľowna wosadna zhromadizna. A cyrkwinske skutki maja naddawk, našich wosadnych znowa wukubľać, třeću kaznju našeho Knjeza swěru dopielnić: „Ty dyrbiš swjaty džěń swjećić!“ La.